

CONQUISTAREM

JOAN PLA EL CIM!

Primera edició: Maig 2018

Textos

Joan Pla

Disseny

Akane Studio

Edita

Unaria ediciones

www.unariaediciones.com

hola@unariaediciones.com

ISBN

978-84-948555-4-2

Dipòsit legal

CS 480-2018

© Dels textos: els seus autors

© De les imatges: els seus autors

© D'aquesta edició: Unaria ediciones

Tots els drets reservats. Queda prohibida, excepte excepció prevista en la llei, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública i transformació d'aquesta obra sense comptar amb l'autorització dels titulars de la propietat intel·lectual. La infracció dels drets esmentats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (articles 270 i següents del Codi Penal).

*A tots els que hem de refer la nostra vida
per algun accident imprevist.*

CONQUISTAREM EL CIM!
NOVEL·LA ORIGINAL DE JOAN PLA

1

// Caaarles! Caaarles! Caaarles!...” va ser el primer que va ressonar en la seua ment, alhora que despertava d'un coma de cinc dies. Eren els crits dels fans del Club de Bàsquet Phantom...

En la seua ment havien quedat enregistrades les darreres jugades del partit contra els Pirates CB, les més emocionants. Les mateixes que Vicent, el conductor i gran fan seu, i Pepe, un bon amic i company de curs de quart d'ESO, i ell mateix, venien comentant aquella vesprada memorable mentre tornaven cap a casa. Tant i més emocionants perquè si guanyaven el partit, promocionaven de categoria.

El pavelló dels Pirates, corresponent a un equip de tercera divisió, estava de gom de gom, majoritàriament fans del club local, però on també els seguidors del Phantom formaven un grup ben nodrit i cridaner. Carles havia encistellat a l'últim segon del quart temps un triple que donava la victòria al seu equip. En el seu pensament van irrompre les sis joves anima-

dores locals, dansant i agitant rítmicament les banderoles del club rival. Es van aturar sobtadament en el moment que ell encistellava el triple, tècnicament impecable, i els seguidors del Phantom esclataven en crits de victòria!

Entre el públic destacava l'emoció i l'alegria d'Elisa, companya de curs, qui últimament sentia per ell més que una mera amistat. Li encantava el seu rostre, de nina de porcellana, de pell blanca i transparent, i ulls grans i cabells marrons. Els fans allà presents no cabien d'alegria, aplaudint i cridant el seu nom..., "Caaarles! Caaarles!", mentre els jugadors del Pirates, visiblement contrariats, es retiraven després d'uns compliments de felicitació protocol·laris.

—Carles, Carles... —va sentir el seu nom, ara de boca d'una veu familiar, pronunciat amb una suavitat inaudita, com si temera despertar-lo del son de dies.

Sa mare havia advertit el lleuger moviment del rostre, seguit d'un parpelleig dels ulls, que haguera pogut passar desapercebut a qualsevol altra persona, però no a ella, tan atenta a qualsevol símptoma. Durant l'horari de visites, de matí i de vesprada, els familiars més pròxims tenien permés de visitar els malalts a l'UCI. Sa mare no li treia els ulls de damunt—. Carles, Carles... —repetia aquella veu i ell la buscava entre els fans, amb la seua mirada, però el seu rostre no se li feia present, fins que, per la insistència de la mare, va acabar trobant aquella veu suau i dolça, propera, aquell rostre que ara havia reconegut.

Aleshores va tindre un primer moment de confusió. No reconeixia aquell espai estrany, al principi borrós, i que va anar aclarint-se a poc a poc. Tenia la mare a la dreta, els cabells i el cos coberts amb un vel i una bata verds, a punt de tocar el seu rostre. Sentia el seu alé quan repetia entre mitja alegria i mitja angoixa el seu nom.

—Fill... Ai, fill, per fi despertes! Quina alegria! Avise el metge, Tomàs! —va demanar sa mare a l'infermer que vigilava la sala de l'UCI.

Aquest, sense perdre un segon, se li va acostar, va comprovar que Carles, efectivament, tenia els ulls oberts, que el mirava amb una mirada estranyada, i va córrer cap on era el timbre i el va prémer. En contestar-li una veu femenina, demanà pel doctor Vives. “Digues-li que el pacient Carles Puig acaba d'eixir del coma”, va dir en veu baixeta però molt emotiva. Carles va remirar al seu voltant. I es va espantar. Estava gitat en una habitació de l'hospital, amb el gota a gota penjat a la seua esquerra, d'on eixien uns tubs que feien cap al seu cos i altres cables que, va imaginar tot seguit, que devien estar connectats a elèctrodes. Ignorava que havia estat uns dies en estat de coma. L'infermer se li va acostar de nou i li va prendre el pols. Es va posar al costat de la mare, provant de fer un somriure forçat, però Carles podia endevinar en els seus ulls la gran preocupació que els captenia.

La mare li va fer un bes d'alegria continguda. Ell no donava crèdit a tot el que hi veia. Fins que de sobte va recordar aquell cotxe blau que va envair a gran velocitat la calçada contrària de la carretera general i Vicent hagué de fer una maniobra brusca a fi d'evitar el seu impacte frontal. “Què fas, boig?”, recorda que va tindre temps encara d'etzibar a aquell conductor temerari mentre el cotxe eixia rabent fent voltes... Però ja no recordava res més.

—Què m'ha passat, mamà? —va gosar preguntar-li.

—Tranquil, fill, que tot ha passat ja... —li va contestar ella, ofegant el plor, que se li va convertir en un fort nuc a la gola.

Tomàs la va abraçar per l'espatla. Era un vell infermer, natural del poble, molt conegut per la família de Carles. Ell

mateix havia demanat a la direcció de l'hospital vigilar-lo les vuit hores del seu torn, i ho havia fet amb tota la diligència del món, i havia consolat els seus pares en els moments més difícils, entre ells les tres operacions tan complicades que havien hagut de practicar-li.

—Tranquil·la, Maria, que tot s'arreglarà —li va fer un bes als cabells, afectuosament, i la va acompanyar a la cadira que hi havia a l'habitació. Després que la va consolar, es va acostar al llit i va agafar la mà dreta de Carles, lliure de guies i de tubs, i li la va prémer suaument.

—Tot ha passat, tranquil... Ara no t'has de preocupar més que de posar-te bé...

Carles va voler fer un lleuger moviment, perquè sentia una forta pressió a l'esquena, després de tants dies d'estar immòbil. Però no es va poder moure. Va voler bellugar les cames, i tampoc no ho va poder fer. No sentia cap pressió de la cintura cap avall, aleshores va amollar la mà que li premia Tomàs i se la va endur a la cintura. Va notar aquell guix dur que li la cobria. També que baixava cama avall fins on va poder arribar...

—Però, què m'ha passat, Tomàs? Què significa tot aquest guix? Com és que no em puc moure i a penes sent res?

—Tranquil, Carles. Estàs encara enguixat des de la cintura fins al genoll —li va tornar a agafar la mà Tomàs.

—Com voleu que estiga tranquil si no puc bellugar-me? Què m'ha passat, eh?

—Vas patir un greu accident... Però, ara arribarà el doctor Vives i t'ho explicarà —es va excusar d'explicar-li res.

—Recorde un cotxe que venia de cara i que... Com estan els meus amics? —va demanar de sobte en recordar els seus dos companys.

—Estan bé, no patisques. Es curaran ràpidament. Vau tindre molta sort, dins de tot... —li va contestar Tomàs.

Quan el doctor Vives va arribar a l'UCI, va demanar a la mare de Carles que abandonara la sala.

—Ara després la informaré —es va excusar.

—Ho aprofitaré per a telefonar al meu marit. Li diré que el nostre fill ha despertat, finalment —va dir amb la veu emocionada.

2

Vicent jeia al llit de l'habitació de l'hospital, l'endemà d'haver estat operat, amb el collaró que li protegia les dues vèrtebres cervicals lleugerament danyades, i el braç esquerre enguixat. Una volta es va trobar en condicions per a parlar, va saber donar raó de l'accident al comissari Tortosa. Li va assegurar que el cotxe era un Opel Corsa de color blau. “Me'l vaig vore vindre com un cavall desenfrenat, a tot gas!”

Pepe, que es trobava amb el pit embenat i les dues cames enguixades, en l'habitació collindant a la de Vicent, li va assegurar que havia vist molt furtivament el rostre del conductor del cotxe i que anava sol. “Un home d'uns quaranta anys, em va semblar”, va confessar. Però no va saber donar-ne més detalls.

El Ford havia quedat tan destrossat, que els bombers van haver d'acudir ràpidament, fent sonar les sirenes, i hagueren d'excarcerar els tres jóvens. De les investigacions posteriors es

va poder determinar que, tot i el brusc gir que Vicent hagué de fer a fi d'evitar la topada frontal, la part lateral esquerra del Ford havia rebut un fort impacte i havia quedat uns centímetres abonyegada, emportant-se el retrovisor per endavant. Era probable que l'Opel, per l'hora que era, les nou del vespre, com que no havia agafat ni l'autovia ni l'autopista, devia dirigir-se a casa en algun dels pobles veïns.

La policia va estar investigant durant una setmana, entre els tallers de la zona, si algun propietari d'Opel Corsa blau hi havia acudit per arreglar el retrovisor i la xapa. Però cap dels encarregats dels tallers no va saber donar-li'n raó. Tant el cotxe com el propietari semblaven haver-se esfumat.

—Imagine que, havent-se assabentat de les tràgiques conseqüències de l'accident que ha provocat, el propietari el deu tindre ben amagat, si més no, durant un temps, fins que escampe la boira —va dir el comissari.

—Si no l'ha fet desaparèixer —va dir l'oficial Goterris.

Carles va superar tres dies més tard el seu estat crític i va passar a planta. Va ser llavors quan el van poder visitar els seus dos germans. Agnés, dos anys major que ell, i Joel, tres anys més jove. La seua visita va aconseguir sostroure-li algun somriure, ja que estaven molt agermanats i van tractar d'animar-lo i que ja mirarien d'estar al seu costat. Però, ell encara no era del tot conscient de la seua situació real.

—Per què no puc sentir-me ni moure les cames, doctor?

—Estàs sedat. A més, ha estat un accident duríssim, ja saps. La teua esquena i les cames han rebut un impacte fortíssim i et trobes en una situació delicada, però que ja aniràs millorant.

Només quan, dies després, el va veure més recuperat, i amb la col·laboració dels pares, li revelà la realitat de la seua situació, present i futura. El doctor coneixia tota la seua trajectòria esportista i sabia com li podia afectar.

—Vas rebre l'impacte en l'esquena, a nivell lumbar, i has patit una petita lesió medul·lar que, sortosament, no et deixarà completament paralític. Mantindràs certa sensibilitat i podràs realitzar un moviment limitat de cos i de cames. Et podràs posar dret amb l'ajut d'unes croses o amb l'ajuda d'algué... —li deia mentre li tenia agafada la mà dreta.

—O siga, que hauré de valdre'm d'una cadira de rodes —va murmurar ell.

El doctor Vives, però, li donà esperances.

—Ja saps que la ciència avança que és un primor i que el que hui sembla impossible no ho serà demà.

—I els meus amics? —va preguntar amb temor.

—Han patit alguns traumatismes, però eixiran d'aquesta... Encara estan ingressats a l'hospital, si bé rebran l'alta un dia d'aquests.

Va fer una pausa i va prémer més fort la seua mà.

—Tu pots donar gràcies que has salvat la vida, perquè vas rebre la pitjor part.

Ell es va quedar mut. Ja no se l'escoltava. Va tancar els ulls, com si vulguera assumir el que tot allò podria significar d'ara endavant. Tot un canvi de vida.

—Em quedaré..., en cadira de rodes, vol dir, doctor, per a sempre? —li va demanar amb una veu tan angoixada que a penes si es feia sentir.

—Ja t'ha dit el doctor que no podem dir mai per a sempre, fill. Les tècniques avancen —no va poder evitar d'intervindre son pare, tractant de donar ànims al fill—. Vau salvar la vida

miraculosament, has de pensar-hi... Pensa en positiu. Sempre ens tindràs al teu costat... —li va prometre.

Sa mare, que no podia evitar les llàgrimes, se li va acostar i li va fer un bes.

—En cadira de rodes per a tota la vida..., Déu meu! Vull morir-me! Per què no em vaig matar? —va cridar tan fort com va poder.

Als pares se'ls va glaçar la sang.

—Hem fet tot el que hem pogut, —li va dir el doctor mentre li acaronava la mà.

Carles va callar. Però en el seu cervell van començar a passar imatges sobre el futur més immediat de la seua nova vida. I cap d'elles era positiva. Necessitaria sempre al seu costat algú que l'ajudara a alçar-se del llit, a vestir-se, a entrar a la dutxa o a eixir-ne..., o a qualsevol altra activitat imprevista. Seria un dependent, vaja!

—Em vull morir... —va murmurar.

El doctor li va dir:

—Ho superaràs, ja hi voràs.

—Ni boig...! —va murmurar. I ja no va voler parlar en tot el dia.

Va rebutjar el dinar i el sopar, tot i els precés dels pares. Va rebutjar les pastilles via oral i el van advertir que es veurien obligats a posar-li la guia a fi d'injectar-li-les gota a gota. El pare va recordar el que li havia passat al seu cosí Toni. Com la vida ens guarda sorpreses que vénen a l'atzar. Havia d'haver vingut en tren a casa des de Tarragona, ja que tenia fins i tot el bitllet de tornada comprat i, casualment, es va trobar al restaurant on dinava amb Albert, un conciutadà. Parlant parlant, en saber a l'hora que Toni acabava la seua faena, el va invitar a tornar amb ell en cotxe, un Audi recent estrenat. I

va voler el destí que tots dos trobaren la mort en un revolt de l'autopista a prop de Torreblanca.

Ara, el seu fill havia d'haver tornat en autobús, com tot l'equip de bàsquet i alguns seguidors. Però com havia de passar per casa de Roger, el trompetista, a recollir el nou disc dels Tarongeta Grup, conjunt en què ell havia actuat de vocalista fins que les obligacions en el bàsquet van fer que triara entre una cosa o l'altra. Vicent es va oferir amablement a portar-l'hi. En abandonar la ciutat i dirigir-se al poble, van agafar l'antiga carretera general on, casualment, va passar l'accident. “La vida!...”, va murmurar amargament el senyor Puig.

Quan el metge va passar la visita vespertina, el pare va eixir darrere seu i li va demanar que l'aconsellara.

—Passaran dies, o setmanes, fins que ho assumisca. Això és normal. Vostés no han de manifestar desànim davant seu. Seria pitjor. Han de recalcar-li que és viu, que se l'estimen, que l'ajudaran..., que la ciència pot avançar i algun dia... Ara bé, potser necessitarà l'ajuda d'un psicòleg, de moment...

—En conec u... Si vol, puc parlar amb ell...

—I els amics? Jo crec que poden vindre a visitar-lo ja, si volen... Físicament, ja no corre cap perill. Potser li siguen de gran ajuda.

—Parlaré amb ells —va dir el pare de Carles.

—Comente-li-ho... No ens podem arriscar a un rebuig inesperat. Potser de moment no voldrà veure ningú, en aquesta situació, però a poc a poc ho anirà assumint. L'amistat entre els joves sol ser molt forta.

—Pense que ha passat de ser un gran jugador de bàsquet, aplaudit en cada partit, a...

—Ho entenc, senyor Puig. Se li ha trencat una manera de viure, però no la vida. I aquesta té molts camins. Això és en el que li ha d'insistir.

—Doncs, sí... Però, ho superarem i ens hi adaptarem, com tothom —va afegir provant d'agafar una mica d'ànims el senyor Puig. El doctor Vives li va fer una palmadeta a l'esquena. I el senyor Puig se'n va entrar a l'habitació amb un nuc a la gola.

3

Naturalment, els pares dels tres jòvens havien estat pendents en tot moment de l'evolució de cada un dels fills dels altres. Vicent i Pepe havien passat només dos dies a l'UCI, fins que van estar en disposició de ser operats. Posteriorment, van passar a planta.

Davant l'evolució de Carles, que a causa del seu estat físic, i sobretot psíquic, no donava mostres de trobar-se millor, els seus pares li van proposar, per veure si s'animava:

—Vicent, a qui donen l'alta demà, i els seus pares, et voldrien visitar abans d'abandonar l'hospital, tu què en dius?

—I els teus amics ens han dit que a veure quan vols que vinguen, que tenen moltes ganes de saludar-te —hi va afegir la mare.

—No vull veure ningú!... —va ser taxatiu, ell.

—Ni Elisa? —va insistir sa mare, que coneixia la bona relació que mantenia amb ella.

Carles va callar un moment.

—Ella m'ha dit que voldria vindre a visitar-te..., i la resta dels teus amics —va insistir la mare.

—Ella, menys que ningú! Com voleu que em veja mig paralític, fet un nyap, eh? Quina cara posarà quan ho sàpia?

—Vols que vinga Bernat a parlar amb tu? Potser t'ajude, fill... Ja sabem que ho estàs passant malament.

Bernat era el psicòleg.

—Què m'ha de contar, belles i fantàstiques històries on els paralítics caminen o aprenen a volar, eh? —Carles resultava cruel i lacònic quan volia—. Ni ell ni ningú em podran fer tornar a caminar ni a jugar a bàsquet!

—Em va dir el doctor l'altre dia, fill, que se t'ha trencat una manera de viure, però no la vida. Que aquesta té molts camins... —li va dir el pare.

—Sí, ara tot serà una filosofia barata...

—Només volem ajudar-te. Ja saps que ho farem tot per tu... Ja tenim el cor ben partit, fill, no ens el trenques més, per favor...

Les paraules del pare el van fer reflexionar. Van ser dites amb tant d'afecte i empatia, que Carles va haver de murmurar:

—Perdoneu...

—No hem de perdonar-te res, fill...

Aquella disculpa, dita amb un to de veu que fins ara no havia emprat, va fer creure a son pare que el fill havia començat a entendre que l'estimaven, que no podia contribuir a augmentar-los el dolor. Que ells també tenien el seu cor. Potser seria possible que ell acabara acceptant la seua nova situació a poc a poc?

El comissari Tortosa tenia a les seues mans el llistat de cotxes Opel Corsa, de color blau, de tota la província. A penes

n'hi havia dues dotzenes, per la qual cosa va creure que, a més dels que podia haver-hi als pobles de les comarques interiors, la recerca seria ràpida si la seua hipòtesi era certa. De manera que va encarregar a dos oficials que, començant pels cotxes de la capital, investigaren cada un dels propietaris dels automòbils.

Els primers deu cotxes que aconseguiren inspeccionar no mostraven cap símptoma d'haver rebut cap colp fort ni d'haver estat repintats recentment. I, a més, cada un dels seus propietaris va poder demostrar una bona coartada en el moment de l'accident. Però en allunyar-se de la capital, van acabar visitant, en una urbanització propera a la platja del poble de les Agulles, la casa adossada on, segons els seus informes, vivia el propietari d'un Opel Corsa que responia al nom d'Àngel Bodí Alcàsser, un home de quaranta-quatre anys, edat que coincidia dalt o baix amb la que Pepe havia descrit. Van trucar al timbre i els va obrir una dona gran.

—Bon dia, senyora. Sóc l'oficial Goterris i ell és l'oficial Peris. Volem saber si viu ací el senyor Àngel Bodí Alcàsser?

—Sí. Jo sóc sa mare —va respondre amb cara d'intriga—. Però ell no és a casa, ara. Està treballant.

—Tenim entés que ell té un cotxe Opel Corsa, blau...

—Sí. És blau, però no em diga de quina marca és que jo d'això no entenc...

En veure que aquella dona no podria aportar molta ajuda més, a fi que no espantara o previnguera el fill, li va assegurar:

—Estem duent a terme una enquesta entre els conductors, senyora...

—Teresa. Em dic Teresa —va assegurar.

—El seu fill, senyora Teresa, va passar la ITV fa dos mesos i volíem saber si havia reparat un detall que... —li va mentir, a fi de tranquil·litzar-la i que acabara responent al seu propòsit.

—Ell sempre arriba cap a les vuit del vespre, perquè sol acabar la faena passades les set, si no li sorgeix cap imprevist, saben?

—Ens pot dir on treballa?

—Treballa de comercial, ell, per a l'empresa...

—Sap quina empresa és i on està ubicada? —insistí l'oficial.

—Crec que està prop en el polígon la Caragola, a Vistavella, però no me'n faça dir el nom, agent... És de reparació de mobles, saben?

—Molt bé, senyora. Si de cas, ja tornariem. Ah, precisament un cotxe com el del seu fill va perdre la llanta d'una roda fa dos dissabtes en la carretera general —va mentir l'oficial Goterris—. Sap vosté, fa dos dissabtes, a quina hora tornava a casa el seu fill?

—Fa dos dissabtes?... —La dona es va quedar un moment pensativa. Finalment, va dir—: Fa dos dissabtes és quan va anar a València a comprar-se roba de cara a l'estiu... Ui, ben passada l'hora de sopar, va arribar... Tard, tard... Diu que hi havia molt de trànsit o no sé què..., es va excusar.

L'oficial Goterris va comprendre de seguida, per la seua natural reacció, que la mare d'Àngel no tenia cap informació sobre l'accident. Que ells no tenien cap prova feaent, tampoc. Però l'edat de l'home i l'hora de tornada a casa, a pesar que la ruta de l'Opel des de València al poble de les Agulles no era la més lògica, mostraven coincidències amb l'escassa informació que fins ara tenien.

—Ah, no devia ser ell... Açò va passar a mitja vesprada, segons el nostre informe... —va continuar la mentida—. Moltes gràcies, senyora.

Quan es van allunyar de la casa, l'oficial Goterris va advertir al seu company que estarien amatents a l'arribada d'Àngel. Però en informar al comissari Tortosa, aquest els va ordenar girar cua i fer un volt per les empreses que hi havia al voltant del polígon industrial de la Caragola.

—No podem permetre que sa mare l'informe abans d'investigar-lo — digué.